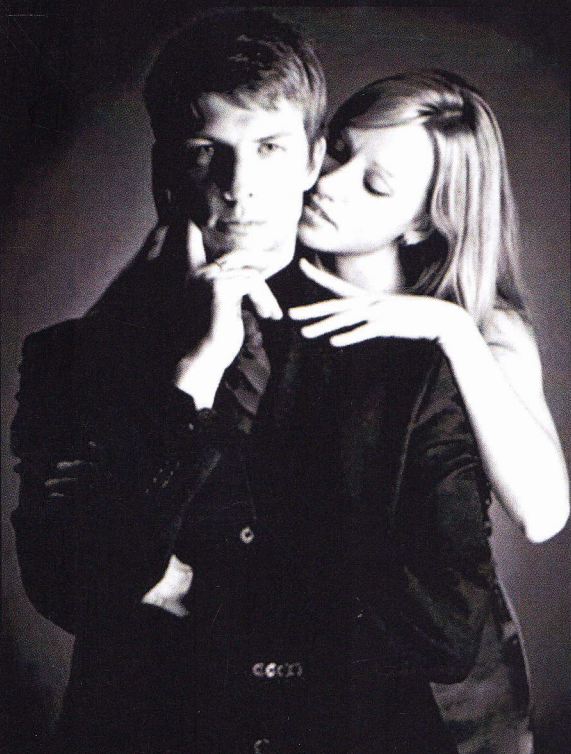

LIBRIS

EUGEN DUMITRU

MACHO MAN

roman

Eugen Dumitru

MACHO MAN

ROMAN

Tracus Arte

2016

I

— Femeia asta e, cum să-ți spun eu, ca zeama ceea de zarzăre, cu care obișnuia mama Veturia să acrească ciorba... Însă, dacă nu-ți dai seama totdeauna ce coace dumneaei pe dinăuntru, în suflet, deși păstrează mai mereu un zâmbet veninos în colțul gurii, pe dinafară nasul, fie vorba între noi, îi cam strică fasonul, că are cogeamite nasul, cât ciocul de uliu, gata să-ți ciugulească ochii, de-o superi cu ceva, ochii tăi de bună seamă, pentru că ai ei te citesc una-două, ca ochii de buhă, zău așa, nu le scapă niciun amănunt de-al victimei, mai înainte s-o apuce năluca nopții în gheare și să se joace de-a puia-gaia cu ea... Crede-mă, tată-moș Timotei, e a dracu' de rea și de acră, în afara timpului pe care îl petrece cu tine în așternut – acolo, ce-i drept, e neîntrecută în farmece, biruind iscusința oricărui bărbat, cât de tare și mare s-ar crede el – în rest, greu să te înțelegi cu femeia asta...

— Și-atunci, de ce te-ai mai încurcat cu ea, nepoate? s-a mirat cel ce răspundea la numele de tată-moș Timotei, cu o sinceritate buimacă, stârnită

fără îndoială de portretul cam șantaliu, creionat de nepotul său.

— Păi, nu ți-am spus? a mârâit Juan, nemulțumit că nu se făcuse înțeles din capul locului. Cu Lavinia e bine să fii în aceeași barcă, altfel greu o scoți la capăt cu ea. Dacă îi intră o idee fixă în cap, ăla ești, se ia cu tine de piept și nu se mai oprește decât în pânzele albe... Păi, de ce crezi dumneata că m-a trecut pe mine la aviație și mi-a dat drumu' la vale cu parașuta găurită? a dat-o Juan pe limbajul interlopilei, care nu se potrivea deloc firii sale, de tânăr educat în iubirea față de Dumnezeu și cu gramatica la zi... Nu zici că m-a prins cu mâța în sac, iar eu, ca prostu', ar fi trebuit să-mi dau seama ce pune la cale, fiindcă mă pisa cu crizele de gelozie încă de la începutul legăturii noastre, a oftat Juan, răspunzându-și singur la întrebare, cu o abilitate retorică pe măsura situației prin care trecuse și ale cărei efecte era limpede că îl marcaseră...

Bărbatul acela brunet, cu părul creț și ten măsliniu, cu umerii lați și pieptul modelat de numeroșii ani „de tras la fiare” – se numea Ioan, însă apropiații săi îl botezaseră Juan, având în vedere vioiciunea și îndemânarea cu care își schimba partenerile de așternut, precum un boxeur prosoapele pline de transpirație, în timpul meciului – l-a cercetat pe Timotei cu ochii săi migdalați, ochi ce-ar fi băgat în boală orice femeie, de la fecioara

aflată în pragul majoratului, la văduva gata să-și conducă mintenăș bărbatul răposat la groapă și scăpând de grija lui, să petreacă noaptea ce urma în brațele lui Juan.

— Cicerone Precupaș, a reluat Juan firul întâmplării ce îl lăsase un an fără slujbă, Cici, cum îi ziceam noi regizorului cu care lucram pe-atunci, un *gay* plin de fițe, altminteri mare meseriaș de televiziune – mă trimisese, ca *scouter*, în câteva orașe din Nord. De ce? Ca să descopăr, prin coclaurile alea uitate de Dumnezeu, oarece enoriași ce meritau să ajungă în fața camerelor și să urce *Treptele gloriei* – așa hotărâseră managerii trustului media la care lucrez să se numească noua emisiune, *Treptele gloriei* – *Cici-gay*, urmând să le aleagă, din liota primatelor selectate de mine, pe cele mai talentate...

Pomenind de acele exemplare din regnul primatelor, i-a făcut cu ochiul, șmecherește, lui Timotei, zâmbind parcă aiurea unor amintiri ascunse în bulboana memoriei sale.

— Mânat de responsabilitatea actului artistic ce-mi fusese încredințat, am lucrat pe îndelete, meticulos și imparțial, ca doamna legată la ochi, cu balanța dreptei judecăți într-o mână și cu sabia în cealaltă, dar nu-ți ascund că am pus în alegerile mele și multă iubire, printre acele pepite de talent nativ numărându-se mai ales femei ce dădeau

semne că, ajutate puțin, da' știi, puțin de tot, ar fi putut urca, *Treptele gloriei*... Drept care, am bifat o tranșă de vreo doisprezece aspiranți la „glorie”, coeficientul celor admiși fiind, desigur, de partea domnișoarelor cu zvâc, însă cum sunt „un cotoi mereu în călduri” – chiar dumneata m-ai poreclit așa, tată-moș, îți mai amintești?! – mi-am tras partea leului, pe Suzi, o blondă din Cluj, elevă în ultimul an de liceu, ce depășise de multișor momentul în care caisele coapte se desprind de pe creanga natală, căzând direct în poala beneficiarului și pe Ildikó, o unguroaică ațoasă, dar plină de nuri, secretară la Primăria din Satu Mare, la o aruncătură de băț de locul unde și-a înțărcat mutu' iapa...

— Parcă îl aud pe tată-tău, că și lui, dacă îi plăcea o muiere, era cu ochii pe ea ca pe butelie, nu se lăsa până când nu-i verifica focul la fiecare ochi al aragazului, a deschis robinetul aducerilor aminte Timotei... Bunăoară cu mamă-ta, eu, ca frate mai mare al ei, băgasem de seamă cum se frăsuiește fostul meu camarad din armată pe lângă ea și cum îi trage clopotele de mama focului, de câteva ori chiar m-am luat în bâză cu el, da' a sărit leoaica de Veturia, mamă-ta, cu gura pe mine, că să-l las în pace, că e alesul ei și altul nu-i mai trebuie... Mă rog, n-au trecut câteva luni și-a ajuns cu burta la gură, dar 'geaba am încercat să-l lămuresc pe hândrălău

că, odată ce-a umblat la borcanul cu miere, e cazul să și plătească paguba...

Proptindu-se de spătarul scaunului, l-a privit printre gene pe Juan, întrebându-se dacă e cazul să-i dezvăluie secrete îngropate mai de mult, în anii copilăriei acelui nepot al său.

— O să-ți povestesc eu într-o zi cum l-am îmbrobodit s-o ia cu acte pe mamă-ta, să vezi comédie!

Vrăjit de amintirile lui Timotei, Juan l-a cercetat cu o anumită nostalgie, născută fără-ndoială, din faptul că, de la vreo nouă anișori, de când tată-său se prăpădise în cel mai stupid accident auto, „tată-moș” îi fusese un fel de al doilea tată biologic... Cât privește celălalt, tată-său din acte, micuțul Juan nu fusese de față atunci când l-au scos din fiarele contorsionate, însă aflase de la mamă-sa, care fusese chemată de Miliție la locul accidentului, că „preacurvarul de Ieronim” – așa îl chema pe tatăl său biologic, Ieronim – era în mașină cu o profesoară ce făcea naveta la Cluj și, luat de val, fiindcă începuse deja să împingă la vagoanele navetistei, uitase să tragă frâna de mână, iar mașina o luase brusc la vale, oprindu-se exact pe fundul Chicerei lui Matei. Praful și pulberea se alesese de cei doi amorezi, aflați în ultimul extaz, înainte să-i ia în gheare Aghiută.

— Cu mine e altfel, a încercat Juan să pună o cezură între el și amintirea de fante mărunțel

a tatălui său... Fiind un tip selectiv, eu nu aleg la întâmplare, cum fac cei mai mulți bărbați, în plus, mediul în care mă învârt toată ziua, bună ziua, e plin de femei, și oacheșe, și blonde, și puștoaice, ce-l au pe vino-ncoa' încă de la grădiniță, dar și femei mai în vârstă, ce te pot încânta deopotrivă, unele prin trupul frumos, celelalte prin gustul ales. Dar, chiar dacă vreuna dintre ele îmi tulbură inima, am tăria să mă stăpânesc și, de-abia după ce pun în balanță plăcerea clipei și avanatajele pe care mi le-ar putea aduce o relație de durată, mă hotărâsc să atac la baionetă căprioara...

— N-aș zice, după cât de des îți scapă și ție piciorușul prin curțile vecinilor. Ascultă la mine, a surâs îngăduitor tată-moș, vorba aia cu așchia, care nu sare departe de trunchi, se verifică perfect și în cazul tău.

— N-ai dreptate, pe bune, fiindcă știi cât de hotărât sunt și gata de acțiune în orice moment, s-a cocoșit el la Timotei, spunându-și că a pierdut destulă vreme cu explicații care complica inutil narațiunea, iar Juan vroia să fie cât mai scurt și la obiect... Bunăoară, cu Suzi și Ildikó. Odată ce câștigasem nu una, ci două bătălii ca să urce fetele *Trep-tele gloriei* – a pornit-o Juan pe drumul cel mai scurt spre finalul poveștii – mi-am zis că e momentul să mă bucur și eu de acele trofee, altminteri riscam să rămân cu panoplia goală, de râsul lumii. Așa că

am trecut la fapte, vorba unui prieten de-al meu, compozitor talentat, care s-a mutat de curând în ceruri, să scrie şlagăre pentru îngeri: „Femeile şi pisicile – obişnuia el să-şi pună în gardă prietenii – fac întotdeauna doar ce le place, prin urmare bărbaţii şi câinii ar trebui să accepte şi să-şi vadă de treaba lor”... Am urmat pas cu pas sfatul lui prietenesc şi, ce-i drept, cu Ildikó, care era o adevărată iapă năvălaşă – când făcea sex, ziceai c-o altoieşte însuşi Attila cu „biciul lui Dumnezeu” – n-am avut probleme, dar cu Suzi da, fiindcă o fi fost ea liceană, însă o ştiau flăcăii de la recepţia hotelului „Belvedere” ca pe un cal breaz, dovadă că mai vizitase luxoasa locaţie din Cluj şi cu alte prilejuri, aşa încât am dus ceva muncă de lămurire cu personalul de specialitate al hotelului şi nu-ţi ascund, tată-moş, că am dus şi de mai multe ori mâna la buzunar, până s-o aduc la potou şi pe mânzoaca de Suzi... Dar a meritat şi efortul, şi răbdarea de melc, cu care am pus la cale acea partidă de amor în trei şi, de ce să te mint? aş fi repetat isprava în zilele câte îmi mai rămăseseră din deplasarea aceea prin coclaurile patriei, dacă în noaptea următoare n-ar fi dat buzna peste mine şi amantele mele însăşi Lavinia, şi nu singură, ci însoţită de o droaie de reporteri de la Studioul teritorial Cluj, ținând de *Monolit Media Group*, trustul la care lucrez şi eu. Cu unii dintre ciocoflenderii ce se năpustiseră asupra mea în

faptul serii fusesm coleg la Școala de jurnalism, pe care o urmasem, după ce am terminat studiile de măiestrie actricească la UATC. Așa că, în primul moment, derutat, dar și amuzat de zelul cu care se învârteau în jurul metreselor mele – secrete până atunci, date în vileag acum – am crezut că mi-au întins o capcană pentru a participa, involuntar desigur, la emisiunea aia, „flagrant”, sau cum mama dracu` îi spune... Meseria mea fiind, totuși, aceea de actor, știam ce-i aia o farsă și aș fi putut accepta situația delicată în care mă puneau, însă văzând-o pe Lavinia ce tărăboi face și cât de pornită era împotriva mea, am înțeles că-i groasă. Mai ales că nevastica mea cea dragă e unul dintre producătorii generali ai lanțului de televiziuni *Super-Star*, sculă mare cum ar veni, și în plus, șefa mea în linie directă. Ce să-ți mai spun, scandal ca la ușa cortului, din care m-am ales cu un an de suspendare, pedeapsă dictată de șefii de la București pentru „abatere gravă de la deontologia profesională și neloialitate față de trustul unde eram angajat”, dar la care pusese umărul la greu și Lavinia.

— Păi, n-ai încercat să-i iei din fierbințeala, lămurind-o că nu-i bine ce face?

— Ba da, tată-moș, când am văzut-o cum se fâțâie de mama focului prin fața cameramanului, care, fir-ar el să fie, nu-i ieșea din cuvânt, i-am zis că arată ca o fondantă...